

agtig Stemning og havde givet Stødet til en Kvindeadresse, der hurtig fik 182,000 Underskrifter. Nu vide vi alle, at det er forholdsvist let at faa Adresser satte i Gang og faa Adresser underskrevne ikke mindst blandt Kvinder, at der skal ikke meget til ved Benyttelse af en panikagtig Stemning og et vist løst Ræsonnement at faa en Del Underskrifter, og det er i og for sig ikke underligt, at en Del godhjertede Kvinder kunde synes, at det er dog for galt, at Hjortshøj-mordet kan passere, at der kan foregaa saadanne Voldtægtsforseelser; der maa gøres noget derimod, der maa skrives ind, Straffeloven maa skærpes o. s. v., men dette er en Ting for sig, noget helt andet er det, der skete i 1903, at vi havde en Justitsminister, der greb denne panikagtige Stemning og søgte at gøre Politik i en forloren, overfladisk, løs og løgnagtig Folkestemning. Den daværende Justitsminister greb denne Panik, greb denne Adresse og sagde: Det kan der laves Politik paa. Og han mødte her i 1903 ved Finanslovens første Behandling og sagde: Disse Bøller skulle have læsterlige Klø! Han brugte Udtryk af en Kynisme; af en Raahed, der alene maatte have bevirket, at alle rettænkende og fintfølede Mennesker vendte sig bort fra ham og hans Forslag. Voldsforseelser og Voldtægtsforbrydelser ere meget alvorlige Ting, men Straffen, Straffelovgivningen og Samfundets Indskriden ere ogsaa meget alvorlige Ting, som man ikke gør vel i at behandle med Raaheder og kyniske Talemaader.

Fra Socialdemokratiets Side mødte dette Lovforslag om Pryglestraf straks den mest samstemmende og alvorlige Modstand. Jeg tillod mig ved Sagens første Behandling at hævde, at vel ere Voldsforbrydelserne og Voldtægtsforseelser afskyelige Ting, men der er dog andre Ting, der fuldt ud kunne staa Maal dermed, som ere meget farligere, men som man ikke tænker paa at skride ind imod ved særlige og barbariske Straffe. Der er Berigelsesforbrydelser af en vis Art, Bedrageriforbrydelser. Jeg tillod mig her i Tinget den 19. November 1903 at sige: „Det er uhyggelige Forbrydelser, der er Tale om i dette Lovforslag, men jeg siger, at man har lige saa uhyggelige eller endnu uhyggeligere Forbrydelser, som den højtærede Justitsminister ikke har tænkt paa at ramme ved særlige Foranstaltninger. Jeg vil tage et saadant Eksempel, som at en Storbedrager, en Bankdirektør, en Aktieselskabsformand eller lignende benytter

sin Stilling til Svindel og derved ruinerer maaske Hundreder af fattige Familier“. Jeg fortsatte: En saadan Mand har ikke den Undskyldning, som slet Opdragelse og daarlige Samfundsforhold er. En saadan Mand, som kan bringe Tusinder af Hjem i Ulykke ved at berøve dem de Midler, som de have sparet op til deres Alderdom, en saadan Bedrager gaar maaske fuldstændig fri, og jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, at overfor saadanne Forbrydelser var Straffeloven meget lem-fældig.

Jeg maa sige til den højtærede Justitsminister, der forleden Dag sagde, at Voldsforbrydelser og Voldtægtsforseelser vare de værste af alle og langt værre end Berigelsesforbrydelser, at det kommer an paa, hvilke Berigelsesforbrydelser det er. Det er meget rigtigt, at de smaa Tyverier, de smaa Ejendomsforbrydelser ikke have stor Betydning. De straffes for øvrigt samfundsmæssig set alt for strengt efter Straffeloven af 1866, det hører en svunden Tid til, at de ansaas for de værste Forbrydelser. Nu er Tyveri samfundsmæssigt set en forholdsvist lille Forbrydelse, der kan jo ikke stjæles saa meget. Men Bedrageri, Svindel, ikke mindst den, der udøves i de høje Samfundsklasser, er nu betydelig farligere end Tyveri, den Forbrydelse trænge vi i høj Grad til at faa Ram paa. Dette drog jeg frem, og det maa have været ganske ejendommelige Følelser, hvormed den daværende Justitsminister har hørt paa saadanne Ord, at det netop var Svindel, den Svindel, der ruinerede de Tusind Hjem, vi burde komme til Livs. Han svarede ganske kynisk: „Nu vil jeg nok spørge, om de Karle have nogen menneskelig Værdighed, som kan krænkes? De, som overfalde ordentlige Kvinder og begaa Voldtægt mod dem, de, som ødelægge og spolere stakels, værgeløse Pigeboern, de, som overfalde sagesløs Mand og skamfere ham — er det Folk, der have nogen menneskelig Værdighed, som det her skulde gælde om at beskytte. Jeg skulde rigtignok tro, at det i første Linie gælder om at beskytte Samfundet, gælder om at værgede Voldsmændenes og Bøllernes Ofre mod deres Brutalitet. Jeg for min Del har ingen Medfølelse med Voldsmænd og Bøller, naar de komme til en haard og streng Straf. For mig er det første Øjemed at ave og tugte dem.“ o. s. v. o. s. v. Saaledes bleve vi behandlede fra den daværende Justitsministers Side, som fik Støtte fra et om end knebent Flertal her i Salen, fordi vi ikke